

SPEJDERNES MAGASIN

43. årgang

nr. 3 . marts 1959

ØRTING-KORSET

Det er en ukendt guldsmed, der omkring år 1200 har hamret det vældige krucifiks op, som nu hænger i Nationalmuseets dejlige samling af gamle kirkesager.

Når jeg ser dette krucifiks, mindes jeg et ord af Baden-Powell. Han har bestegt et af Andesbjergenes vældige toppe, han er betaget af naturens storhed og føler næsten en rædsel derved. Så ser han en Kristus-statue, der er rejst deroppe på bjergtoppen, og Baden-Powell skriver: »Det var ikke det almindelige højtidelige legeme hængende på korset, men et stort elskeligt væsen med vidt flagrende dragt og med arme udbredt til velkomst.«

Se det er det mærkelige, at omtrent sådan kunne man godt skildre alle de første krucifikser, der findes. Det er ikke Jesu lidelse, man lod sine tanker kredse om, da budskabet om ham gik sejrende gennem Europa. Nej, det var den sejrende frelser, man tænkte på.

Når folk strømmede til kirke skærtorsdag, langfredag og påskedag, som vi nu kun strømmer til kirke i julen, så var det Jesus, som den der var sejrherren over den onde og det onde, de tænkte på. Vi kan så tydelig se det på de gamle krucifikser. Jesus står på nogle af de gamle kors, som konge med krone på hovedet, på Ørting-korset som den der har strakt armene ud for at velsigne hele den vide verden. Han ser op mod himlen og siger sit: »Det er fuldbragt.«

De havde nu da ret de gamle. Vist måtte Jesus gennem lidelsen for vor skyld. Men det var for påskedag at blive for os den frelser, der stod op fra de døde. Jesus vil, som den der lever, lytte til vor bøn. Han vil bringe Guds velsignelse over vort liv, han vil komme os til hjælp, når vi er ved at vige bort fra Guds vej.

Når I engang kommer til at se Ørting-korset, så tænk på Jesus Kristus som vor velsignende frelser.

GLÆDELIG PÅSKE

Hil Leche

Korpskontoret meddeler:

ENKELTVANDREKORT

Enhvert medlem af Det Danske Spejderkorps kan på korpskontoret få udstedt vandrer kort mod indsendelse af foto (pasformat) samt kr. 3,50.

Følgende oplysninger bedes opgivet: Navn, stilling, adresse, fødselsdag og -år, fødeby, korpsmærkenummer samt afdelingens navn.

LEJRPAS

Efter samme regler som for vandrer kort udsteder korpskontoret lejrpas, der koster kr. 2,00. Patruljeførere kan få lederlejr pas, der koster kr. 4,00.

Når offentlige lejrpladser benyttes, er det nødvendigt at være i besiddelse af lejrpas, medens skovvæsenet ikke vil kræve lejrpas på de lejrpladser, som kun benyttes af enkelte afdelinger efter aftale med det stedlige skovtilsyn.

BLADBYTNINGSCENTRAL

Ældre årgange af »Spejdernes Magasin« og »Spejdersport« kan erhverves ved henvendelse til Bladbytningscentralen ved direktør Hans Henri Christiansen, Frisenborg Fabriker, Ikast.

I dette nummer:

Forsidebilledet er fotograferet af TF Henning Birch Jensen, Struer trop.

Ørting-korset	42	Spejder Juls præmieliste	49
Korpskontoret meddeler	42	Lejrarbejder	49
Baden-Powell fortæller	43	Stokkebjerglejren	50
En formiddag på Zoologisk Museum	44	Kalølejren	51
Cykelkørsel på landevej	45	Junglenyt	53
Ildbor	46	Lange Veje	54
Altmuligmand	48	Livet i Waingunga-flokken	55
		Spejder-Tidende	56

Baden-Powell fortæller om

Kong Edward og min afsked fra hæren

Men på den tid fik jeg næste store overraskelse. Det var spejderbevægelsens pludselige opståen.

Jeg havde ganske vist lavet et forslag, men havde ikke regnet med, at det resulterede i en mængde spejdere landet over, og de krav, den stillede til min tid og kræfter, voksede i den grad, at jeg var nødt til at overveje, om jeg gjorde ret i at fortsætte som officer, eller om jeg skulle tage mig af denne nye bevægelse og prøve at organisere den.

Kongen havde indbudt mig til Balmoral, og under besøget diskuterede han indgående spejderbevægelsen med mig. Skønt den endnu lå i svøbet, nærrede han stærk tiltro til dens muligheder og gik stærkt ind for, at jeg skulle søge at få noget ud af den. Da jeg senere overvejede, om jeg kunne passe begge opgaver tilfredsstillende på en gang, kom det kongen for øre, at jeg overvejede at tage min afsked fra hæren. Han skrev omgående til mig og spurgte, om det var tilfældet, og advarede mig imod at tage min afsked, da jeg jo nu var stegt i graderne.

Men da han dagen efter mere indgående havde gennemtænkt problemet, gav han mig ret i, at jeg i betragtning af de muligheder, spejderbevægelsen indebar, og det behov, der var for den, når alt kom til alt, dog ville handle rigtigt i at tage min afsked og bruge alle mine kræfter i spejderbevægelsens tjeneste.

En hurtig udnævnelse.

Jeg var forresten rejst til Balmoral for at blive udnævnt til kommandør af Victoriaordenen; jeg var kommet sent om eftermiddagen

og havde fået at vide, at jeg ville blive udnævnt den næste dag; men netop medens jeg var ved at klæde mig om til middagen, kom kongens hofstaldmester Legge farende ind på mit værelse og sagde, at kongen ville dekorere mig med det samme og tog mig med til kongens påklædningsværelse.

Min dagbog fortæller:

»Mens vi stod uden for døren, tog oberst Legge mine miniatureordener af, anbragte to sikkerhedsnåle på min uniformsjakke og råbte samtidigt til en lakaj, at han skulle komme med en pude, og til en anden, at han skulle komme med et sværd.

Det lød, som om man forberedte en henrettelse!

Så gik vi ind.

Kongen var klædt i skotsk højlandsdragt. Han trykkede min hånd, smilede meget venligt, og mens han endnu holdt mig i hånden, sagde han, at han på grund af alt det, jeg havde gjort for mit land før i tiden og specielt for mit nuværende arbejde med at organisere spejderbevægelsen til gavn for landet, agtede at udnævne mig til kommandør af Victoriaordenen.

Derefter satte han sig ned, og jeg bøjede knæ på puden foran ham. Hofstaldmesteren rakte ham sværdet, og med det slog kongen mig let på begge skuldre, hængte korset om min hals, fæstnede ordensstjernen på mit bryst og rakte mig sin hånd til kys. Derpå smilede han og sagde, at hans kammertjener ville hjælpe mig med at sætte båndet rigtigt, og så gik jeg.

(Pudsigt nok mindede den dørvogter, der modtog min hat, da jeg forleden dag efter min udnævnelse til lord kom til mit første møde i Overhuset, mig om, at det

var ham, der havde hjulpet mig i sin egenskab af kammertjener hos kongen, og han fortalte mig også, at jeg den nat havde sovet i værelset ved siden af kongens soveværelse).

Det forsinkede mig lidt at få båndet sat ordentligt, så hele sel-skabet var forsamlet i dagligstuen og ventede på mig, da jeg kom derned, og de, der allerede bar Viktoriaordenen, ventede på mig som en hel lille æresgarde lige inden for døren for at trykke min hånd og ønske mig til lykke. Jeg blev både meget rørt — og meget glad.

Senere fik jeg at vide, hvad dette usædvanlige hastværk skyldtes: Bordkortene til middagen var trykt i god tid, og adjudanten, som havde sørget derfor, havde regnet med, at jeg ville blive udnævnt samme dag og havde derfor ladet trykke »sir Robert« på mit kort, og kongen var derfor blevet nødt til at dekorere mig med det samme, for at kortet kunne blive korrekt!

SKOVMAND

Fik du læst om de primitive spejderførerkursus i sidste nr. af »Spejdernes Magasin«?

Ellers kan du endnu nå at gøre det og indsende din anmeldelse gennem din divisionschef inden den 7. marts. Det haster altså!

En formiddag på

ZOOLOGISK MUSEUM

Mink fortæller om sit besøg hos
TORBEN WOLFF,
Magasinets tidligere redaktør
og mest berejste medarbejder.

»Ved du, hvor han »bore«? spurgte damen på Zoologisk Museums kontor, — det er lige ud ad gangen der og så sidste dør på højre hånd!»

Jeg interesserer mig meget for zoologi og aftalte derfor i begyndelsen af juleferien en dag, hvor jeg kunne besøge min gamle TF Torben på Zoologisk Museum.

Efter at jeg havde banket på og smækket døren bag mig, fandt jeg frem til Torben, som sad ved vinduet i færd med at åbne julets post.

T: »Du kommer tidligt (kl. 10.15), for jeg er næsten lige kommet ind ad døren!»

Jeg trak en stol hen til bordet, og »vi« begyndte at læse posten igenem!

Der var post fra New Zealand, Syd-Afrika (»en spejderavis«), Grønland, USA, og et brev med en check på et pænt rundt beløb fra »Vor Viden« for hans artikel i nr. 241: Fuglene på fuglereservatet Bass Rock.

Artiklen skulle føres på kartotekskort; det var alle hans hidtidige artikler blevet. Vi bladede lidt i kartotekskortene, og pludselig så jeg et kort, hvor der ved »forfatter« stod: ERIK HANSEN. Torben smilede — »Nå« — ja, han havde altså ikke haft tid, og så bad han mig — sådan er der så meget!»

Brevene blev så sorteret, dem

hvis indhold var: »af merry christmas and happy new year« eller lign. i en, alle andre i enanden bunke. Derefter blev frimærkerne revet af — desværre ikke til mig!

Det banker — ind træder dr. Lemche og viser Torben et brev fra USA. I Amerika har man nemlig fanget et urbløddyr levende og vil nu gerne have, at Torben, når han rejser derved i januar, kan fortælle lidt om dyret, da »Galathea« jo netop fangede et par stykker af den slags, men — som, da de blev opdaget i 1957, desværre var døde.

Det var dog alligevel »århundredets største zoologiske sensation!« Man troede, at dyret var uddødt for 350 millioner år siden. Dyret, der er ca. 4 cm langt, 1½ cm højt, og som første gang for 500 millioner år siden begyndte at ånde med sine gæller, blev fanget 6. maj 1952 på 3590 m vand, da »Galathea« lå ud for Mexicos kyst, den gang tog man som nævnt ingen særlig notits af de 13 sneglelignende dyr, først, da dr. Lemche 5 år senere skulle be-

skrive, hvad »Galathea« havde fundet på dybder fra 400—6000 m, kom de frem!

Næppe er dr. Lemche gået, før næste »gæst« ankommer. Han vil sælge noget bioplast. Deri kan man indstøbe dyr, som så holder sig i »al evighed!!« Men Torben afgør straks, at det ikke kan bruges, man kan ikke komme til dyrene, d. v. s. man kan ikke dissekere, og det bliver for dyrt!

Var det ikke noget for skolerne? Prøv N. N. (Torben giver en adresse). Et dyr i en skolesamling, holder ellers kun 3 år! — Det må ku' betale sig!

EN AF DE MANGE SOMMER-FUGLEKASSER.

Så skal Torben lige et øjeblik ind på kontoret, imens ser jeg på Zoologisk Museums nye sommer-fuglekasser med de skønne »mellemeuropæere«. Endnu en gæst kommer, han skal låne et kartotek.

Nå — endelig fred og ro, men nu er klokken efterhånden også 12,00! Torben viser mig nu, hvordan man tegner små dyr efter mikroskop, i dette tilfælde et eksemplar hvoraf der kun i verden findes dette ene!

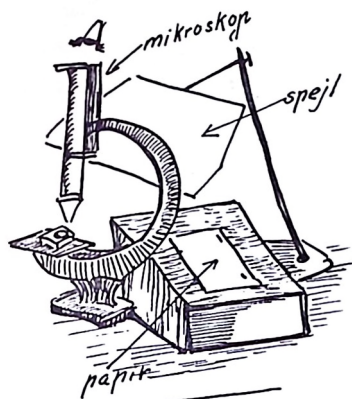
Det imponerer mig!

T: »Ok, det er en dagligdags begivenhed!«

Torben giver selv dyrene navne

Bille i bioplast
PR STK. CA 10kr

efter kendte zoologer fra »Gala-thea«, f. eks.: KIRKEGAARI, WOLFFI m. fl.

Ved hjælp af et spejl og en klap øverst på mikroskopet kan man se sin hånd og den tegning, man laver samtidig med det ben eller følehorn, man ser i mikroskopet!

Inden Torben gik til frokost, nåede jeg lige at se, hvor arbejdet ender: i videnskabelige afhandlinger trykt på engelsk!

Først på eftermiddagen gik jeg ned på museet. Et interessant besøg hos mag. Torben Wolff var slut!

Zoologisk Museum har iøvrigt åbent hver dag fra 13—17 undtagen torsdag.

Mink.

BOGHYLDEN

Mark Dallow: Arvingen til Charlecote. (Kr. 8,75 kart. — Det danske Forlag).

Bogen har været læst i radioen som week-end roman. Måske har du hørt den der. Hvis ikke vil jeg gerne fortælle dig, at det er en meget spændende historie.

Cykelkørsel på landevej

Der er en bestemmelse i den nye færdselslov, som af mange cyklister er blevet enten misforstået eller slet ikke opfattet!

Det drejer sig om, hvordan man må køre ved siden af hinanden, og bestemmelsen herom begynder ganske vist sådan: »Cyklister må, også på cykelstier, højst køre to ved siden af hinanden« Men denne tekst betyder jo ikke, at man altid må køre to og to.

Det er som sagt en kæmpe-misforståelse at tro, at der overalt i Danmark er plads til to cyklister ved siden af hinanden, hvis der samtidig skal tages det nødvendige hensyn til andre trafikanter. Og det skal man jo — bl. a. ifølge færdselslovens § 24. Så der er ikke noget at tage fejl af. Hvis man ved at køre to og to f. eks. forhindrer eller vanskeliggør, at andre kan komme forbi, ja så må man køre én og én, og her fortsætter så bestem-

melsen og siger: »... og den til venstre kørende skal, når der gives signal til overhaling, såvidt muligt holde ind foran eller bagved den anden.«

Som bekendt er en stor del af Danmarks landeveje blevet forsynet med hvide striber — bl. a. for over for de kørende at markere, hvor det er forkert at komme over i venstre halvdel af vejen. Især sådanne steder har cyklister, der kører to og to, mulighed for at være i vejen, og det anbefales specielt de unge cyklister, som jo bør gå foran med det gode eksempel, at gøre det til en regel simpelthen altid, hvor der er midterafstribe på vejen, at køre én og én. Så er der ikke noget problem i den sag.

Således skriver Skolepatruljebladet, og det gælder naturligvis også for spejdere. Husk det når I næste gang skal på tur på cykel.

Charlecote er en borg i England, og handlingen foregår på Shakespeares tid, og jeg skal love for, at der sker noget. Arvingen til borgen er forsvundet, og hans 12-årige broder må flygte til de tætte skove for at blive fri for sine forfølgere. Hvordan det siden går, må du have til gode, til du har bogen.

Sk.

ER DU BEGYNDT

at spare sammen til
årets store begivenhed —
JUBILÆUMSLEJREN?
Ellers må du i gang!

Vi kan vist roligt fastslå, at tilvirkningen af ildbor og brugen af samme er skovmandens fornemteste sport, — men lad os i samme åndedrag fastslå, at det er meget få skovmænd, der nogen sinde har haft held til at få ild med samme ildbor, — men mange har frembragt uanede mængder af røg og derefter måttet erkende, at det gamle ord-sprog om, at der aldrig går røg af en brand, uden der er ild i den, ikke gælder i alle tilfælde, i hvert fald ikke, når det drejer sig om dårlige ildbor. — Nå, men her skal I få en opskrift på et ildbor, der med garanti vil kunne frembringe ild med indenfor et halvt minut.

Ildpladen kan fremstilles af flere træsorter såsom: Elm, ahorn, hyl, pil, poppel, m. m. — jeg foretrækker poppel, ikke fordi poppel er stort bedre end de øvrige, men poppel har den egenskab, at det næsten intet vejer i oppakningen. — Javel, vil du sikkert sige, jeg har brugt de samme træsorter, men uden held! — det har jeg også, indtil jeg opdagede fidusen, der er nemlig en fidus: Det skal være **dødt** træ, altså du skal selv gå ud i skoven eller i et hegn og finde dig en gammel halvt udgået poppel, — bræk et stykke af den døde side, eller bræk en død gren af og tag med dig hjem, skær den igennem på langs i 1½ cm tykke skiver og læg den til tørre. Lad være med at lave ildpladen for stor, en længde af 30—35 cm og en bredde af 7—8 cm vil være tilstrækkeligt, der er ingen grund til at slæbe mere med end nødvendigt.

Tenen kan udmærket være fremstillet af samme træsort som pladen, men mange foretrækker en hård træsort som eg eller ask, som ikke slides op så hurtigt, jeg har i mange år brugt poppel til tenen, men en dag da den knækkede for mig, brækkede jeg blot en tør gren af

Så går vi i gang med

ILDBORING

„204“ fortæller om ildboringsens vanskelige kunst, som du også kan lære.

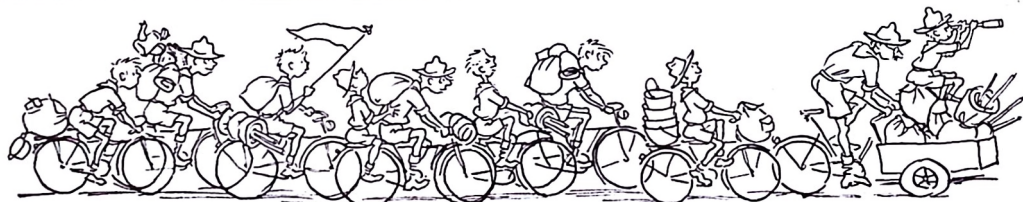
et bøgetræ, der stod i nærheden og fortsatte med den, og det gik lige så godt. Bare pas på ikke at lave tenen for tyk, det er den fejl, de fleste begår, og resultatet er, at arbejdet ikke kommer til at stå mål med resultatet, for de bliver trætte i armen, inden de får glød. En god ten skal være 20—25 cm lang og 1½ cm tyk og ende for neden i en kort spids af samme længde som tenens tykkelse, altså 1—1½ cm, mens den for oven godt må spidnes til i en lang smal ende, skær for en sikkerheds skyld den yderste spids af for oven, at den ikke skal bore sig op i håndstøtten.

Håndstøtten kan laves af en sten med et hul i, men det er sjældent, man finder en sten med et hul, der er glat nok til ikke at øve modstand, jeg foretrækker et stykke knastræ af en hård træsort som eg eller ask, hullet i det skal netop være så dybt, at tenen styres uden at smutte ud på det mest uheldige tidspunkt, nogle forsyner bunden af hullet med et stykke metal, men sådan noget gør skovmanden ikke, derimod sørger de for at smøre bunden af hullet godt med parafin eller stearin, for her skulle gnidningsmodstanden helst være lig nul.

Buen skal bestå af en svagt buet gren. Chippewa-indianerne foretrak

ask til deres »agimak«, som de kaldte buen, men vi kan roligt sige, at træsorten er underordnet, kun skal buen være af så tykt og tørt træ, at den ikke giver efter som en flitsbue, men tværtimod er helt stiv. En længde af 70 cm vil være passende, både kortere og længere buer er af det onde. Strengen kan være af læder eller vævet line — snoet line vil slides op alt for hurtigt — jeg har fortrinsvis brugt bomuldsline, idet det har den fordel fremfor læder, at den ikke så let glider på tenen. Den nemmeste måde at fastgøre strengen på er, at bore et hul i begge ender af buen og stikke strengen igennem, bind den fast i den ene ende, (den ende der skal vende bort fra dig) mens du i den anden ende nøjes med at vikle strengen rundt om buen, så den kan strammes efter behag.

Tønderet skal være tørt, opbevar det derfor i et stykke olieskind eller plastik. Blår, det er det rør-læggeren bruger til at vikle om rørenden inden han skruer muffen på, er udmærket, hvis du har noget fint træuld at lægge udenom, men skal det være primitivt, og det skal det vel helst, så gå på jagt efter markmusens reder, der er af meget fint materiale, eller du kan måske finde en enebærbusk, i så fald skal du trække nogle barktrævler af,

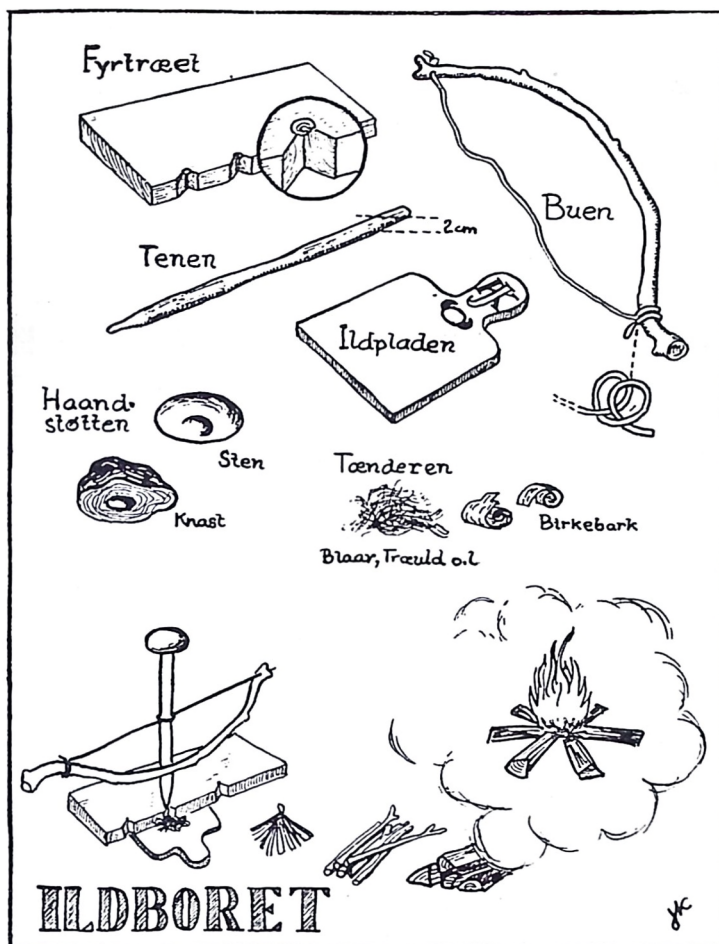

Troppen på vej! Vi mødes i Jubilæumslejren.

rulle dem under foden, til de hårde dele bliver pulver, tag dem så op i hånden og fortsæt med at »nuldre« dem, til du får en blød masse, hvor alle de hårde dele er borte, få også fat i noget birkebark (kun de yderste papirtynde lag) behandl det på samme måde — eller du kan skrabe et stykke træ, så du får hjemmelavet træuld, men brug enten enebærbark eller blå til at fange gløden i.

ILDBORINGEN BEGYNDER

Og så er vi klar til at starte, spids tenen, som ovenfor nævnt, sno strengen een gang om og anbring den 2 cm fra kanten og bor et lille hul eller rettere en fordybning. Nu tager du tenen væk og skærer med din kniv et V-formet snit ind fra kanten, skær så dybt ind så spidsen af V-et rammer et par millimeter fra midten af fordybningen, — V-formen er god, men en U-for er bedre, idet gløden i så fald falder lettere ud. For at hjælpe på dette, kan du også skære snittet skråt af for nederen, — ja det lyder lidt indviklet dette her, men kig på tegningen, så forstår du sikkert, hvad jeg mener. Og så tager vi fat med at bore igen, læg tønneret under udsnittet, læg det på noget tørt, en poncho er udmærket - skær den yderste spids af tenen og anbring den igen i hullet. Knæl på højre knæ, anbring venstre fod fast på ildpladen, hold håndstøtten med venstre hånd, idet du støtter håndleddet fast imod venstre ben, fat buen med højre hånd og tag lange sejge tag, frem og tilbage lige hurtigt — ikke save —. Et par gange frem og tilbage, og du har røg, — nu presser du hårdere for hvert buestrøg. Der begynder at komme noget brunt smuld frem, men du fortsætter, snart bliver smuldreret sort og røgen kvælende. Stop så og løft forsigtigt tenen bort, blæs nu ganske forsigtigt ned i V-snittet indtil du ser gløden, pak den så ind i tønneret, sving det rundt i luften eller blæs gløden op til flamme. Hvis du svinger tønneret rundt i luften, hjælper det sommetider pludselig at rykke armen den modsatte vej, hvis det er blå, du bruger, skal du kaste det hårdt ned i jorden, for det bryder ikke i flamme, så længe det er pakket sammen, der skal luft til.

5 GODE REGLER

Hvis du vil huske disse 5 regler og iverksette dem, vil ildboring aldrig glippe for dig:

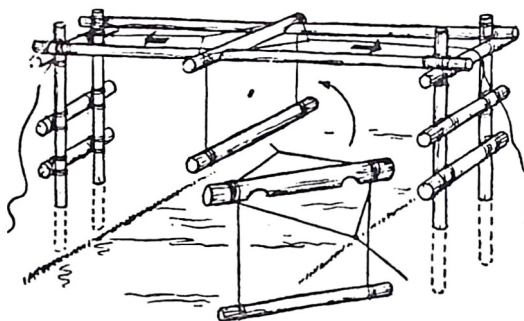
1. Hold ildpladen urokkelig fast med venstre fod.
2. Hold tenen stille ved at presse venstre håndled ind mod benet.
3. Tag lange, sejge tag med buen, brug dens fulde længde.
4. Pres hårdere på tenen for hvert strøg med buen.

5. Fjern tenen meget forsigtigt, så du ikke ryster det sorte pulver, der skal danne kul.

Og en ting mere: Chippwa-indianerne havde den skik, for at »Den store And« skulle sende ild, at de strøg den øverste ende af tenen mod begge sider af næsen inden de startede; for dem var det vel kun en ceremoni, men sandheden var nok den, at der her fandtes netop så meget hudfedt, at det gav smørelse nok til håndstøtten.

»204«.

Altmuligmanden

TRÆKBRO

Har patruljen en dag god tid og gode materialer at arbejde med, er der her en spændende opgave at gå i gang med. Den kan også laves i miniatureformat!

Lidt om tovværk

Hampetovværket er det almindeligste og vil i reglen være det mest varige. Det er ikke så påvirkeligt af fugtighed som manila eller bomuld og er i det hele taget meget tilfredsstillende til alle formål, selv om det på grund af sit mørkere udseende ser mindre godt ud end manila eller bomuld og sjældent er så behageligt at have at gøre med som disse.

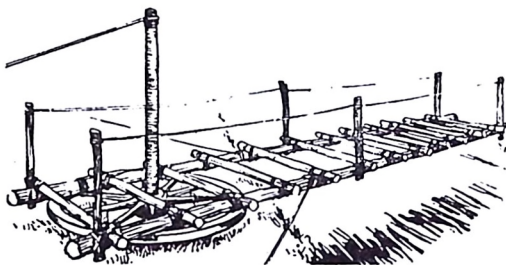
Ved at hampen bliver tjæret vinder den i varighed, men taber lidt både i styrke og udseende, ligesom den utjærede i de fleste tilfælde er behageligere at bruge — dertil kommer, at man alligevel sjældent kan udnytte den store varighed, så det utjærede tovværk er i regelen det mest anvendelige til vore formål.

Bolværksmatrosen.

Ildbor-tips!

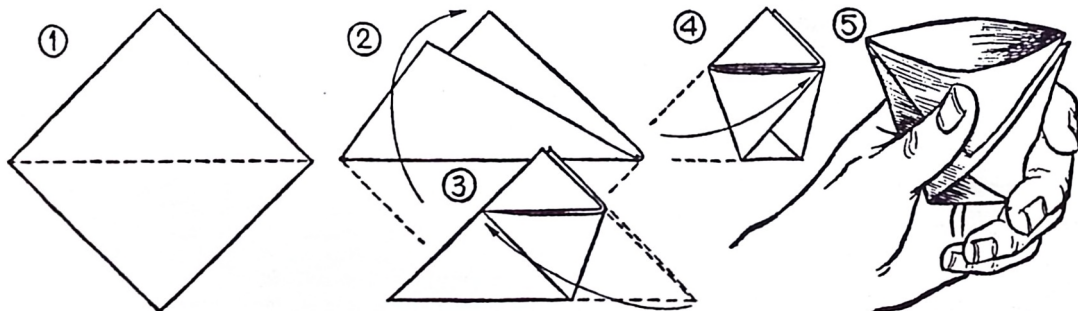
Om fyrtøj til ildbor har William Hillcourt, der, skønt han er født i Danmark, er blandt de øverste ledere af spejderarbejdet i U.S.A., engang udtalt:

Det bedste danske fyrtøj er enebærbark. Du kan finde en busk et eller andet sted og skrælle det yderste bark af. Rul det i hånden for at blødgøre det. Hvis du ønsker at prøve dansk træ til at lave dig ten og brædt, så prøv røn — det er bedre end elm.

SVINGBRO

Fra de norske spejders blad henter vi denne tegning, som det kunne være lærerigt og morsomt at prøve. Et gammelt hjul gør tjeneste som svingfundamentet.

Vandbøger af papir: Tegningen viser en let måde at fremstille et bæger på — blot ved hjælp af et stykke papir.

SPEJDER JUL's præmieliste

Atter i år kom der mange løsninger ind på »Nøddeknækkerens« præmieopgaver. Vi er glade for, at I kan lide disse forskellige opgaver, og når du ser på nedenstående præmieliste, vil du sikkert finde det fornøjeligt, at lodtrækningen mellem de mange rigtige løsninger har formet sig sådan, at de mange præmier er blevet fordelt over hele landet.

Og til jer, som har sendt ind, men ikke vundet, vil vi ønske bedre held i år, for der kommer »Nøddeknækkeren« naturligvis igen, om end muligvis i en lidt anden form.

Redaktionsudvalget ønsker både nedenstående gavekort-vindere og de 77 bogpræmie-vindere hjerteligt til lykke med de præmier, som i slutningen af januar måned er afsendt fra redaktionen.

Og så siger vi på gensyn i november i Spejder Jul 1959, som vi er i fuld gang med at gøre så godt og interessant som muligt.

Spejder Jul's redaktionsudvalg.

VINDERNE AF GAVEKORTENE

1 gavekort på 100 kr.:

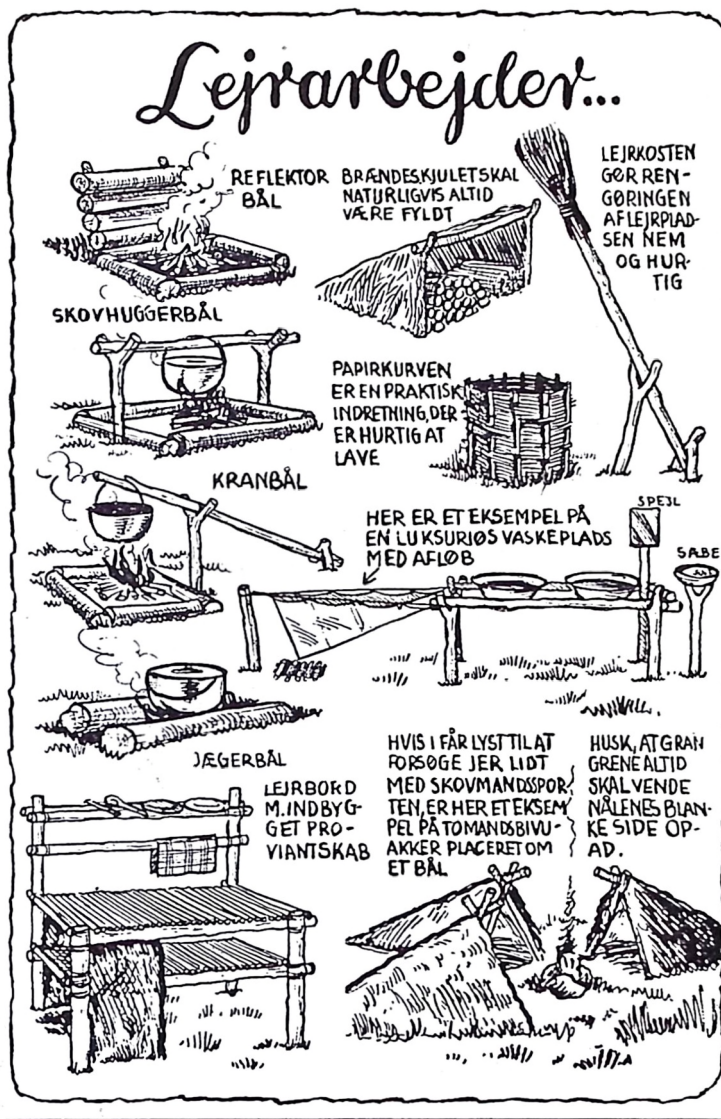
Helle Jørgensen, Bredhølsvej 15, 2., Valby.

1 gavekort på 25 kr.:

Jørn Malmtoft, Vordingborggade 24 C, Kbh. Ø.
Inger Marie Jessen, Nalmedebro pr. Graasten.
Einar Worm, »Centrum«, Nykøbing M.
Inge-Lise Steffensen, Emilievej 7, Nykøbing M.
Karen Eiberg, Sogavej 4, København V.
Tove Vilstrup Langhoff, Aldershvilevej 12, Kgs. Lyngby.
Lis Kristiansen, Sct. Knudsvej 24, Kolding.
Leo Møller Nielsen, »Mejlbjerg«, Lønborg pr. Bonnet.
Niels-Erik Andersen, Aagade 1, Tørring.
Mogens Rasmussen, Klørvængevej 56, Noksbo.
Tage Kjeldsen, Blæsbjerg, Råsted pr. Bur.

1 gavekort på 10 kr.:

Inge Wahler Rasmussen, Rosenvænget 13, Viborg.
Pernille Birkler, Nybol præstegård, Nybol.
Jørgen Andersen, Knivholtvej 9, København F.
Jens-Ole Hansen, Vifdam, Kolding.
Carl Vilhelm Hansen, »Soesmarksgård«, pr. Guldborg, Lolland.
Herluf Rasmussen, Gerdning pr. Blenstrup.

Pia Styver Nielsen, Rønnebærvej 18 A, Holte.
Vivi Terney, Tomsgrådsvej 5, København NV.
Thorkild Thomsen, Drønningensgade 3 A, Nørresundby.
Mogens Petersen, »Soesmarksgård«, pr. Guldborg, Lolland.
Lone Røby Jensen, Skelbækvej 35, Riisskov.
Else Jørgensen, Vivildhuse, Vivild.
Karl Helmuth Hansen, Bækgade 2, Nordborg.

Kirsten Vita Hansen, Fynsvej 155, Kolding.
Ole Elkili, Kærangervej 19, Randers.
Lis M. Poulsen, Løssøsgade 11, Kolding.
Knud Søndergaard, Blichersvej 78, Aabyhøj.
Kurt Corfitzen, Pedersborg plejehjem, pr. Søro.
Bent Sørensen, Tørring Fælled, Tørring.
Finn Korup Jensen, Kirsebærvej 28, Nykøb. F.
Erling Worm, »Centrum«, Nykøbing M.
Jens Ulrik Thomsen, Hammershøj.

Stokkebjerglejren 1911

Jeg glædede mig voldsomt til turen, læste daglig spejderbogen, byggede hytter og ildsteder og alt andet, jeg kunne få lejlighed til. Jeg havde også et næsten helt spejderudstyr: Hat, stav og kokekar, og mor havde syet mig bukser, bluse og halstørklæde, — og lige før jeg skulle rejse, fik jeg også råd til at købe en spejderkniv med skede, så jeg var meget stolt og glad. Imidlertid kom sommerferien. Tropsførereren rejste på landet, og i hans brevkasse lå meddelelse om, hvor og når jeg skulle møde; men det kunne jeg jo ikke se, når jeg stod og kime på hans dør. Premierløjtnant Lembecke var dog heldigvis hjemme, da jeg til sidst fandt på at opsøge ham på husarkasernen og han tog mig helt. Det var vel nok en fører for os drenge, og begejstringen blev ikke mindre i lejren. Lembecke og hans stålende førerskab af os i

Stokkebjerg blev vel nok den kraftigste impuls, jeg modtog for mit lange spejderliv siden.

Vi var i alt omkring 50 deltagere i lejren, fordelt i 3 tropper à 2 patruljer. Selv kom jeg i 3. trops 1. patrulje. Jobbet som patruljefører gik på omgang, hver mand sin dag, så med de 7-8 spejdere i patruljen nåede vi i de 14 dage næsten alle at opleve denne store værdighed to gange.

Det var en herlig lejrplads. Som formand er jeg senere kommet til stedet; men da syntes jeg rigtigt nok, at den var blevet meget mindre. Den ligger i Stokkebjerg skov, en lille skov 7-8 km syd for Nykøbing S., og det er et lille indhak i skov-

brynet ud mod Isefjorden. Pladsen var dengang velegnet til en korpslejr, nu kunne den ikke bruges dertil; men den kan stadig anbefales til en tropslejr.

Programmet for dagen i lejren kan jeg ikke huske, kun at vi naturligvis om morgenen startede med »vandgang«, og at der efter morgenmaden var en, som jeg den gang syntes, ret skrap renlighedssparade både for teltene og os selv. Dog siger mor, at hun aldrig har set mig med så »indgroet« snavs, som da jeg kom hjem fra den tur. En af årsagerne dertil kan måske være, at vi patruljevise lavede maden selv, og at det ved dette arbejde gjaldt om at udvise den størst mulige iver for at

Jubilæumslejren bliver inddelt i 6 distrikter, der alle er opkaldt efter tidligere korpslejre.

I dette og de kommende numre fortælles om

DE TIDLIGERE KORPSLEJRE

ligge og rode i ilden. Jeg tror ikke vi var meget dygtige i bålænding — i alt fald ikke da vi begyndte —, måske heller ikke i madlavning, for nogle gange fik vi i alt fald sveden havregrød, og den smagte heller ikke godt, når den var kogt i søvand.

Mest skulle vi vel lære af det daglige arbejde i patruljen, og alt var vist også lagt mere tilrette på patruljen end på troppen. Således blev vi f. eks. sendt patruljevise ud på »wood-craft«, eller hvad vi nu kaldte det den gang. Der var vi nu heldige, for vi traf skovfogeden — I kender en af de rigtige, med stort, hvidt skæg, godt humør og lyst til at fortælle, så vi fik et herligt kursus i at finde nordretningen efter

sol og ur, fandt spor af råvildt o. m. a.

Skovrideren var også en meget venlig mand, som blandt andet viste sig ved en øvelse, hvor det gjaldt om at komme hurtigst, uset til skovridergården, hvor vi bagefter alle blev inviteret ind og trakteret. — Nogle dage efter ville han nu også have noget til gengæld for denne venlighed. — Midt på natten blev vi purret ud og med hviskende stemmer underrettet om, at skovrideren bad os hjælpe sig, da der var krybskytter i skoven. Endnu inden vi var ude på lejrpladsen, hørte vi skud i skoven, og vi tvivlede jo ikke længere. Vi oplevede da også noget. Selv skulle jeg med et par kam-

merater følge et dige ind i skoven, til vi traf en sti, som vi skulle følge videre. — Og pludselig stod vi da foran et par store mandfolk. »Hvem der«, sagde vi vel noget forskræmte, og så sagde de ikke engang, hvem de var; men så røg det ud af mig med en vistnok meget truende stemme: »Sig hvem De er, eller De bliver slået ned.« Og så kunne de vist ikke bare sig længere, for det var blandt andre Lembecke, der så klappe os på skulderen og sagde: »bare videre«. Vi gled. Skuddene begyndte nu tæt ved os, vi så lomme-lygter og var snart henne hos »krybskytten«, der allerede var på grebet.

Om søndagen, en strålende sommerdag, drog vi til kirke i Egebjerg — vi var på udflugt til Højby for at se kalkmalerier i kirken og se den imponerende jættestue »Troldestuen«.

Jo, det var en ganske dejlig lejr.

Carl Syrach Larsen.

(Efter jubilæumsbogen).

Kalølejren 1913

1913 — Kalølejren, hvor er det længe siden. Der er farver endnu i minderne fra den tid, men konturerne er ikke længere skarpe undtagen i enkelte billeder. Og farverne har fået et ganske særligt skær, en patina, som tiden kun skænker de minder, der atter og atter har været taget frem, så de har fået lidt af eventyrets glans over sig.

Stedet var dejligt. Et stykke dansk natur fuld af friskhed og ynde; grønne banker og enge i det blide vand og længere ude en kraftig indramning af bakker og bølger. Midt i det hele og over os ruinsens firkantede masse. Og der rejste vi Danmarks første spejderby. Beskeden af dimensioner, vi var kun 600, og det internationale indskrænkede sig til en lille trop engelske minedrenge fra Nordengland under mr. Abbot og 12 gæve svenske under kaptajn Staal fra Kristianstad. Men der blev arbejdet, og der blev gjort erfaringer. Mange af de tanker og ideer,

der senere har båret Det Danske Spejderkorps gennem årene, blev trukket op og prøvet der, og mange af de praktiske ting, der hører med til den store drengelejrns ordning og program, og hvoraf både dens ydre held og dens indre værdi afhænger, blev prøvet og erfaret.

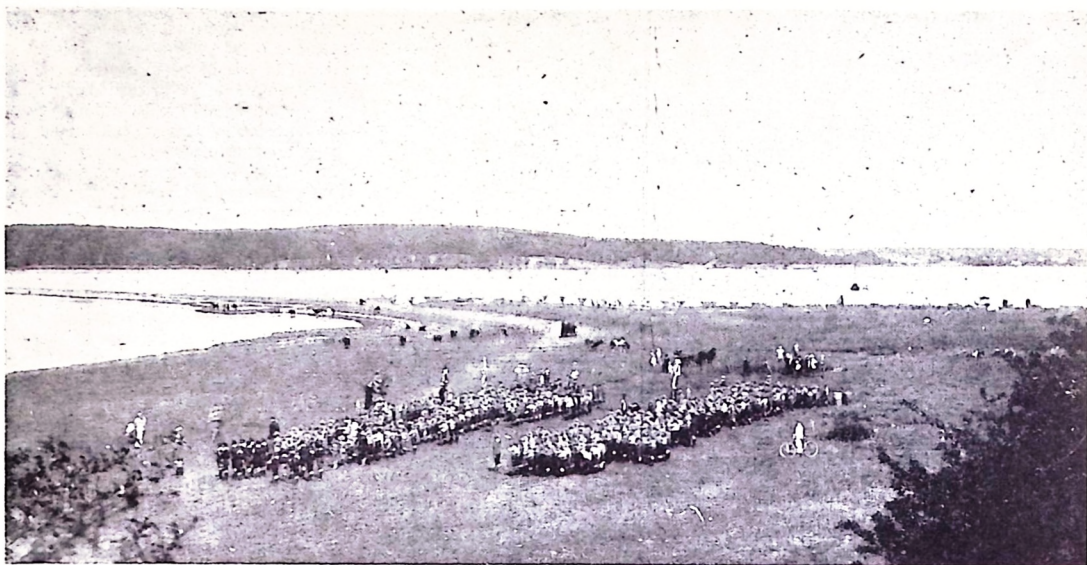
Jeg har også hørt sige, at et foretagende som lejravisen, den hed »Skonroggen« og blev trykt i avisstrykkeriet i Rønne, ikke senere er blevet overgivet. Det var i den redaktør Ove Holm debuterede som romanforfatter med »Liget i tønd«.

Men ellers var vi vel næppe

så dygtige, som vore efterkommere senere er bleven. Vor store øvelse i Agri bakker og Femmøller, hvor vi byggede og overnattede i bivuak, men iøvrigt var på øvelse hele natten, og som både indlededes og sluttedes med en lang og varm marchtur fra og til lejren, var vel nok en strabads, syntes vi — det kan være, det ikke ville være så slemt for spejdere fra i dag, som måske er skrappe trænede og i hvert fald mere øvede i at indrette sig. Men vi lærte der en ting af stor betydning: Strabadsernes værdi. Mange små drenge kom stolte hjem fra den tur, og mange af førerne sagde til sig selv: det er noget af det helt rigtige! Vi så de stærke og store støtte og hjælpe deres små kammerater, og vi så forskel på dem, der helt gav op og på dem, der uvilkarligt tog et ekstra tag for at leve livet helt ud. For det er det sunde ved det, at det altid er »Vitalitetens«, livet — eller bedre — hver lille levende del af mennesket, der går på egen hånd og ikke ville give op, og som just derved giver det hele menneske den fulde fryd ved at være til. Og det er oplevelsen, som det er svært — heldigvis — at ryste af sig igen.

Stokkebjerglejren i 1911 var en instruktionslejr for patruljeførere.

Fra Kalø slotsruin var der udsigt over lejren og paradepladsen og over til Djurslands kyst. Det lille område, Kalø spænder over, har siden kun kunnet anvendes til divisionsplads og anvendtes som sådan af Djursland divisionen ved dens Kalø-jamborette.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på programmet, det bød på, hvad alle senere lejre har budt på: lejrliv, konkurrencer, ture ud til gode ting og steder i egnen, lejrball og underholdninger, publikumsdag og festdag — her med et særligt vellykket besøg af vor konge og dronning —; vi havde KFUM'erne med, og vi havde søspejderne med, og begge dele var godt, fordi vi på en måde var »alle danske spejdere«; vi havde et spejderbrandværn med en sprøjte, som kunne give vand, og

spejdere — fra Hinnerup —, som forstod at bruge den og at gøre sig nyttige med den — men jeg skal jo ikke fortælle lejrens historie. De engelske minedrenge gav os noget at tænke på i retning af, hvad spejderbevægelsen kan komme til at betyde, at Staal og hans »gossar« gav os noget at stræbe efter i retning af »stil« i lejren og træning og disciplin under øvelsen. Det gik vist de fleste førere, som det gik mig, at de så på en gang og på en ny måde, hvad det var, de var kom-

men med i. Hvilken rigdom af muligheder den bevægelse gav os for at gøre noget, yde noget og være noget for vore troppe, hvis vi due- de, og hvis vi kunne og ville ofre den tid og det arbejde, der hørte med. Mange har senere givet op, og nye er kommet til, men det er vist svært at overvurdere den betydning, Kalølejren havde for vore troppe.

Klavs Vedel.

Og hele din patrulje er vel godt i gang med opsparringen til jubilæumslejren?

Også vi er på vej. Vi mødes i jubilæumslejren.

Bekko, BF Søren Petersen,
2. Odense flok.
BF Knud Møller,
Thøgers Larsens flok.

Svendborg vil ikke stå tilbage for Bøgnese!

Idet vi minder om Thora Lunds tegning i januar nummeret af Spejdernes Magasin om lodseddelsalg i Bøgnese, tillader vi at bringe følgende fra Svendborg Avis:

Ulve på uvante stier.

En lille ulveunge med jockeykasket (ulvehue — red.) og fingerhilsen fik i går dommeren i Svendborg Herredsret, anklageren, seks tiltalte og flere tilhørere til at trække på smilebåndet.

Han bankede forsigtigt på døren og trådte lige så forsigtigt ind: »Goddag«, sagde han, »er der nogen her, der vil købe en lodseddel?« »Ja, det kommer da sandelig an på, hvad det er for nogle«, sagde dommeren, »men jeg tror nu ikke, jeg vil købe nogen nu, du må hellere komme igen en anden gang, hvorpå den unge mand på god høflig spejdervis trak sig tilbage, tilsyneladende klar over, at han her var kommet ind i noget, han hurtigst muligt burde trække sig ud af igen.

Thøgers Larsens flok

melder om tre raske ulveunger, der benyttede en af deres feriedage i efterårsferien til at trave sig hver en sølvplade til.

lægge deres løfte — for det bliver de jo.

På billedet kan du se nogle af de nye flokkes nye ulveunger i deres nye uniformer.

God jagt!
Gråpelsen.

Absalon divisionens nye flokke.

3. og 4. Rødvore flok, som du hørte om i januar, har nu fået uniformer, og de 2 første numre af deres eget flokblad er udkommet med program til ulvene, som for kort tid siden var på deres første floktur.

Der var slet ingen af drengene, der havde prøvet at være på floktur før, så du kan tro, at de syntes, det var spændende.

De har også lært næsten alt det, man skal kunne til ømfodsprøven, og skal snart optages på et fuldmånemøde, og blive rigtige ulveunger med korpsmærke og navnebånd, så man kan se, hvor de hører hjemme.

Nu har du jo selvfølgelig forlængst fået dit korpsmærke, og synes måske slet ikke, at det lyder særlig spændende, men tænk engang på, at de drenge, der nu tager ømfod i 3. og 4. Rødvore flok bliver de første i deres flok, der som rigtige ulveunger kommer til at af-

6. Sønderbro flok har grund til at være glade. De har lige travet 30 km.

7 ulve

fra Store Bjørns flok, Hornbæk, har travet 30 km gennem Nordsjællands farvestrålende efterårsskove for at erhverve den eftertragtede bælteplade.

MORSOM BOLDLEK

Banderne stiller op som vist på tegningen med bandeføreren i 3 meters afstand fra banden. På et givet signal kaster han bolden til

den første ulveunge, som derefter kaster den tilbage til bandeføreren, hvorefter han sætter sig på hug. Derefter kaster bandeføreren

til ulveunge nr. 2 osv. Den bande, der først har alle ulveungerne siddende på hug, har vundet.

LANGE VEJE

Ulvfortælling af
ANNESOFIE HERMANN

Illustrationer:
THORA LUND

★

Selv nu på vejen hjem med den syge Jakob kunne præsten ikke lade være at lege. De største af drengene bar Jakob på en bære, de havde lavet af et par tykke grene og deres trøjer, og de gjorde sig megen umage for at gå sådan, at det ikke blev for slemt for patienten. Inde i Jakobs febertunge hovede var der kun een tanke: Nu kommer jeg i hus, måske kommer jeg i en seng.

Præsten, som snart var foran, snart ved siden af, legede i hvert fald med sig selv, at han ledede en ekspedition gennem farlige egne i Afrika, og da han undervejs mødte læreren og hans parti, måtte han igen give sin sejrsglæde luft i nogle vældige råb og en slags nidvis over de elendige, som havde tabt årets Kristi Himmelfartskamp. Læreren, som også nok kunne lide at lege, var imidlertid på vej mod præstegården, efter at læreren havde sendt den mest letløbende af drengene afsted til doktoren, at han kunne være der, så snart de kom hjem.

Ude i præstegårdshaven sad alle drengene og spiste deres mellem-madder, mens doktoren og fru Ring tog sig af Jakob. Han var meget svag nu, doktoren konstaterede en dobbeltsidig lungebetændelse. Feberen var meget høj, og nu og da talte han ligesom i vildelse. Doktoren trak fru Ring hen til vinduet, bort fra sengen. »Véd De hvad hviskede han, det er ikke godt at vide, hvad dette kan udarte til. Han er mig noget klejn. Et og andet tyder på, at han er en lille vagabond, måske er han rendt væk et eller andet sted fra. Jeg synes, De, som kan trylle på så mange områder, skulle prøve, om De kunne lirke ud af ham, hvem han er, og hvor han hører hjemme, inden det måske er for sent.«

Fru Ring forstod og nikkede med sit kloge hovede under fruekappen

og satte sig hen til sengen. Ude fra haven kunne hun nu høre sin mand fortælle drengene under æbletræet en drabelig historie med røvere og prinser og trolde. Hun tog Jakobs hånd i sin og sad stille og ventede, indtil han en gang slog øjnene op. Hun snakkede stille til ham, spurgte ham, hvem han var, og hvor han skulle hen. Jakob forstod hende godt, selv om han syntes hendes ord nåede ham, hvor han lå på bunden af en sø, og gennem et solglitrende vandlag. Han svarede så godt han kunne, nu og da afbrudt af hoste. Men det hele blandedes rundt i hans fortælling, og meget kom aldrig længere end til tanken, men præstekonen forstod da, at han hed Jakob, hun forstod også, at han var gået hjemmefra helt ovre fra København for at finde sin bror Jens, som var på en gård i nærheden af Silkeborg. »Vi er i nærheden af Silkeborg nu,« sagde hun og klappede hans hånd, »men jeg må lige vide, hvad Jens hedder til efternavn?« »Det varede længe, inden svaret kom. »Falleen,« hviskede han. »Vi skal nok finde Jens til dig,« sagde hun, »sov så.« Han sank ned i en dyb og tung søvn i fuld tillid til, at denne dame med de stærke, milde øjne ville finde Jens.

Fru Ring gik hurtigt ud i haven og hørte sin mand fortælle »— og lige netop da, — netop som trolden åbnede sit vældige gab og spydede ild ud imod den tapre ridder, da...«

»Thorvald,« sagde hans kone og

tog ham blidt i armen, »nu skal I lege en anden leg!«

Op så fortalte hun de lyttende drenge, hvad hun havde fået ud af Jakobs forklaringer. Hun fortalte dem også, at han var meget, meget syg, og at måske måske kunne betyde noget for hans chancer om helbredelse, om man kunne finde til ham hans bror Jens, det kunne måske befri ham for en uvished, en angst, som ville være af betydning nu, hvor han nærmede sig en krise. Ville drengene hjælpe med at finde Jens Fallesen, karl på en gård i nærheden af Silkeborg — det var alt, ingen kunne sige, om det var nær ved eller langt fra, mod syd eller nord. Ville de hjælpe?

De sprang op alle som en, endnu med træsværd og skjolde og mærkelige prydelser fra legen. Inden præsten havde nået at indlægge altfor mange trolde og drager i denne leg, som var alvor, havde læreren taget affære, han var født organisator og gav sine unge tropper god besked, fordelte opgaverne, aftalte forskellige meldesystemer o. s. v. I løbet af en halv time var de spredt for alle vinde, heste med unge ryttere på gungrede hen ad vejene, hurtigt løbende drenge løb ad hestetier og bakker, og en enkelt besteg en cykel, en af dem med et stort hjul foran og et lille bagved, men han endte i en grøft og forstuvende en fod og kom ikke længere.

(Fortsættes i næste nr.)

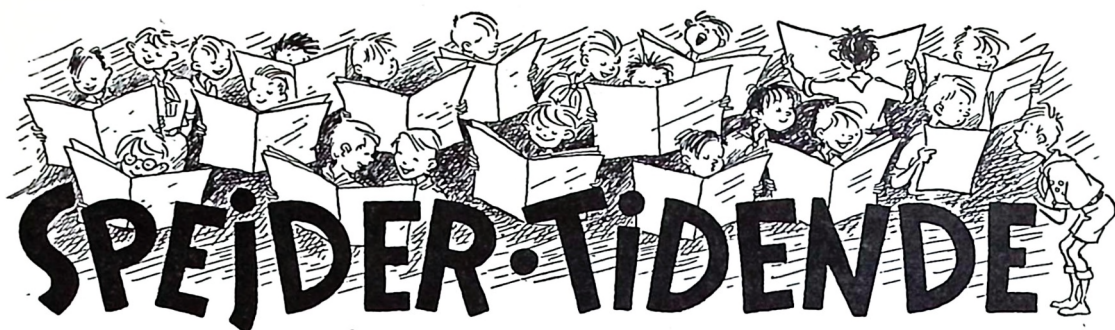
Vi har været på alle tiders fastelavnstur. Kl. 9 skulle vi møde ved hulen, men de fleste af os var der allerede kl. 8³⁰. I programmet stod der, at vi skulle selv lave os en dragt og en maske. Jeg lavede mig en flot Robin Hood-dragt. Da vi alle var samlet gik vi i række ud til skoven. Won-to-la bar standeren, og Rama slog på tromme. Alle mennesker, vi mødte, ønskede os en god tur. Først skulle vi på sporleg for at finde tønden. Hver

bande fik et spryd til at skyde balloner ned med, for i dem stod der hvilke slags spor, vi skulle følge. Og så måtte vi snuse til træerne, for det var nemlig lugtespor. Endelig fandt vi frem til en spåkone, som kiggede i sin glaskugle for at se, hvilken vej, vi skulle gå. Det var til en lille sø. Her lå en flaskepøst skjult op på bredden. I den stod, at vi skulle løbe tilbage til hulen. Hos spåkonen havde vi fået et brev, som først måtte åbnes når alle var samlet. Der stod, i kode, hvor tønden lå. Grøn

bande havde først løsningen, men det blev gul, der fandt tønden. Den blev bundet op i et træ og var flot malet med katte. Ih, hvor vi slog! Den var sej, men efter 4 omgange var den mør, og Rikki slog til, så stave – og æbler og appelsiner – rasede ned. Sikke et slagsmål! Katten fik jeg fat i.

Derefter skulle vi have bollekrig og blev delt i syltetøjsfolket og cremefolket. Hver syltetøjsmand fik to boller med syltetøj, hver med en snori, og cremefolket fik cremeboller. Hvert folk skulle hænge bollerne op i deres land, lidt skjult. Mellem landene lå et ingenmandsland, hvor Baloo stod med to store poser til erobrede boller. Vi hørte til cremefolket og skulle snige os ind og erobre syltetøjsbollerne – en ad gangen – og aflevere dem til Baloo. Efter kampen blev bollerne talt op, og så fik vi lov at spise dem. Derefter gik det i rask ulvetrav hjem.

Med -hilsen
Rann.

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Torben Steenert Sørensen

Den 5. januar modtog vi det triste budskab, at Numa var død efter en færdselsulykke.

Numa blev ulveunge i Sct. John i 1956 og rykkede året efter op som spejder, først i Hjorte- og senere i Ørnepatruljen.

Numa hørte til de drenge, vi gerne ser i korpset. Han var en dygtig og pligtopfyldende spejder, der ved sin adfærd viste et godt eksempel for andre.

Det er svært at forstå, at vi ikke mere skal se Numa blandt os, men vi vil bevare mindet om en god kammerat.

Æret være Torbens minde.

Tikki.

Sct. John flokke og trop.

En fin præstation!

Ved Godthåb divisionens nytårsparade fik skovmand i Sct. John trop, Torben Zuschlag, overrakt mødeknappen i guld. Det var 10. år i træk Bjørn fik mødeknappen i guld, og det må siges at være en ganske enestående præstation af Bjørn i 10 år som ulveunge, spejder og nu skovmand ikke at have svigtet en eneste gang.

FREMLYSE

Korpskontoret har modtaget et spejderbælte med dolk og silvakompas. Det er fundet i Ravnholt skoven. Er du ejermænd, kan du ved henvendelse til korpskontoret få det udleveret.

Erik Duch (l.v.), der forestår besøgene i Ebeloft under jubilæumslejren, ser sammen med lejrens arkitekt, Ejvind Draiby, på planen over lejren.

1. VALBY TROP

I efteråret 1918 søgte en patrulje fra 2. Bytrop (senere: 1. Sct. Georg) at starte en trop i Valby. Det blev til 1. Valby trop, der stiftedes 16. februar 1919 ved en parade på Frederiksberg Slot. Det er altså 40 år siden. Den første tropsfører var optiker Kaj Brun, der i 1923 rejste til Island.

Troppen havde næsten lige fra starten eget trophus; overdelen af en gammel flytteomnibus, der var opstillet på arealet foran Jesuskirken. Men den blev afløst. I 1922-41 havde troppen et stort 2-etages trophus på Gl. Køgevej; pengene hertil skaffedes bl. a. ved en storstilet spejderudstilling, der blev af-

holdt i påsken 1922 i gymnastikhuset til Frederiksberg Slot. Da Herbergsringen stiftedes i 1930, blev trophuset det første og eneste vandrehjem i København.

En trop har gerne gode tider og dårlige tider. Sådan også i 1. Valby. Slutningen af 20'erne og af 30'erne var nedgangsperioder. Men i første halvdel af 30'erne blomstrede troppen, og siden 1940 har den været i støt fremgang. I 1949 fik den som en af de første tropper trophus i »Spejderbyen« ved Søndermarken. Og troppen voksede til at blive landets største. I efteråret 1958 delte den sig da i 1., 2. og 3. Valby trop med flokkene Bjørneungerne, Snaphanerne og Pandabjørnene samt en roverklan, og fra 1. januar 1959 har man dannet egen division: Valby-Hvidovre Division.

Den 16. februar samledes nuværende og gamle spejdere fra troppen for at fejre 40-årsdagen og fremskridtet fra trop til division.

De NORSKE spejdere

afholder landslejr i 1960. Den bliver antagelig holdt på Brunlandnes i Vestfold i nærheden af Stavern.

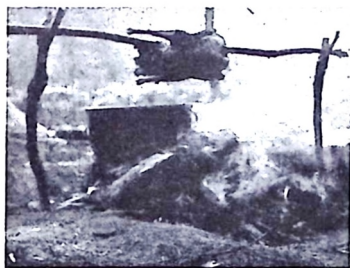
Spejdertroppen i Holsteinsborg i Grønland, Polærrævene, har skænket byen et stort juletræ, der blev rejst på en offentlig plads og første gang blev tændt den første søndag i advent, ved en lille højtidelighed med fællessang og korsang.

Ved træet blev opstillet en bøsse, og de indkomne penge blev anvendt til afholdelse af en julefest for byens gamle, der yderligere hver fik et varmt klædningsstykke.

Troppen har i efteråret haft rejsegilde på deres tropshus og er nu i gang med at montere huset indvendig.

SPEJDERE SOM BIBLIOTEKSBUDE

I Korsør vil kommunebiblioteket alliere sig med spejdertroppene i byen, således at spejderne henter og bringer bøger hos ældre og svagelige mennesker.

Man kan blive helt sullen ved synet af en dampende gryde og en spidstegt hane.

Norges flotteste spejderhus

er beliggende i Frederikstad. Her er for kort tid siden indviet et hus til en værdi af over ½ million norske kr. Det er byens forskellige spejderkorps og Sct. Georgsgilderne, der deles om det. Der er 2 byg-

De fleste byer i England havde i 1957 fine blomsterbede med spejdermønstre i anledningen af 50-året for spejderbevægelsens start. Hvilken by herhjemme melder først om et sådant blomsterbed?

(Foto: Palbom).

ninger. I den ene forefindes en stor festsal med scene, gildehall, garderobes m. m. I den anden bygning findes mødelokaler til både drenge- og pigespejdere, samt til ulve, rovere og førere. Her er der også kontor og bolig til spejderhusets inspektør. Det er store forhold. Kommer du til Frederikstad, så må du slå et smut ud på Damyrfjellet og se på hele herligheden.

DEN 3. INDABA

et internationalt førerstævne for spejderførere, vil blive afholdt i 1960 i Holland.

Den første INDABA holdtes i Gilwell Park i 1952 og efterfulgtes i 1957 af den, der blev afholdt i forbindelse med Verdensjamboreen i Sutton Coldfield.

Kong Volmers trop og flokke

har fejret deres fødselsdagsfest ved at fylde hotel Valdemars store sal til trængsel og byde på underholdning og festligt spejderbal. Blandt gæsterne var der en hel del spejderkammerater fra nabobyerne samt repræsentanter for byens øvrige uniformerede korps.

Struer Sø-trop

har gjort status med hensyn til sejladsen i 1958. Det gav til resultat, at troppen i sine egne tre samt i et lånt fartøj havde haft 98 sejladser. Den gennemsejlede distance svarede til en samlet sejladse som fra Thyborøn gennem Limfjorden til Hals, herfra over Kattegat til København og samme vej tilbage, og så blev der endda sømil tilovers til et aneligt smut ud i Nordsøen.

Gammelt vandtårn som spejderhytte.

I Bjerringbro ser det ud til, at det gamle vandtårn, der ikke længere skal anvendes til sit formål, bliver et både originalt og velegnet lokale for troppen og flokken, som i det forløbne år har haft en fin fremgang og en vellykket tropsfest med et godt økonomisk udbytte.

I Faxe

er det nye tropshus så nær ved at være færdigt, at den gamle spejderhytte, der var beliggende ved Faxe Kalkbrud, er blevet solgt til Røde Kors.

4. Odense trop

har hvert år en særlig god og spændende tur, som de kalder for deres »knaldtur«. Den finder sted om efteråret, og vi skal her fortælle lidt om den.

Troppens spejdere var i dagens anledning huguenotter, da turen meget frit efter verdenshistorien var bygget over begivenhederne under Bartholomæusnatten (Blodbadet mod huguenotterne).

Huguenotterne var i en 6-cylindret diligence på vej til slottet Vallieres (Sandholt), hvor man skulle være H. M. Kong Henrik af Navarras gæster ved en medbragt madkurv. Samtidig red to ryttere, Grev de la Molle og Hannibal Coconnas, i strakt galop ad de franske landeveje mod Vallieres.

Under spisningen i Vallieres riddersal blev gæsterne underholdt af hofnarren, og der opførtes under pomp og pragt en ballet. Netop ved dennes afslutning træder la Molle og Coconnas ind i riddersalen for at fremføre deres ærinde. Grev de la Molle med bud til kongen om de farer, der truer, og Coconnas med en plan over fremgangsmåden og tidspunktet for blodbadet på huguenotterne. — La Molle (Huguenot) og Coconnas (Katolik) kommer i diskussion og slutteligt bliver det kården, der må tale-kampen afbrydes af hornsignaler fra hornblæserne, der er kommet ind sammen med en budbringer. Af et medbragt dokument læser han om indgåelse af ægteskab mellem Margrethe af Valois og Henrik af Navarra — hvilket sker med bru-

dens brors — Karl d. IX af Frankrigs — samtykke.

Herpå bad la Molle hovmesteren bringe vin rundt til gæsterne. Flaskens indhold var et kort og uden på dekorationer (en kode). Et par patruljer ville gemme koden til senere løsning og fordelte dekorationerne i patruljemedlemmernes lommer.

Nu kom der vind i sejlene, og inden længe var alle huguenotter i fem hold (patruljevis) på vej mod Canais.

Undervejs kommer patruljerne ud for mange opgaver, og der stilles stadig krav om leven med i fantasien. Vi kan ikke få plads til at fortælle om hele turen, men stopper ved Morteau for at høre hvordan det går her. Det viser sig, at her havde patruljerne let spil, halvdel af vagterne snorkede højlydt og den anden overmandedes nemt. — I den skumle fangekælder befriedes Moy for sine snærende bånd, og man fik lejlighed til at aflytte en samtale mellem et par af slottets indvånere. Herved fandt man ud af, at enkedronning Katharina, hvis store interesse er giftblandinger, har påsmurt en bog til Henrik af Navarra med en gift, men at bogen i stedet for kom i hænderne på Karl IX.

Moy tog så selv til Henrik, men bad patruljerne underrette la Molle. Ved hjælp af Coconnas (svigtet af katolikkerne) fik de oplysninger om, at la Molle var katolikernes fange. Et dokument, som blev frataget to katolikker efter kamp, fortalte, at la Molle skulle føres til bøddelens hus i Pleurs, hvor man ville pine ham til at sige alt.

På samme vis fortsætter turen. Lad os lige notere, at man ved St.

Germain i nogen grad ser stort på årstallet 1572 — for herfra telegraferer man.

Lad os slutte med at fortælle, at turen havde stor succes hos troppens fem patruljer.

Folke Bernadotte-aktionen

kalder de svenske spejdere en storstilet indsamling, som de har sat i gang for at indsamle penge til hjælp til de spastiske børn. Foreløbig har indsamlingen passeret 1¼ mill. svenske kr.

80 SKOTTER

kommer til Jubilæumslejren. Og de har sækkepiber med! Også i 1951 ved korpslejren i Grenaa havde vi skotske spejdere med. De blev meget populære den gang — og mon ikke også det bliver tilfældet denne gang.

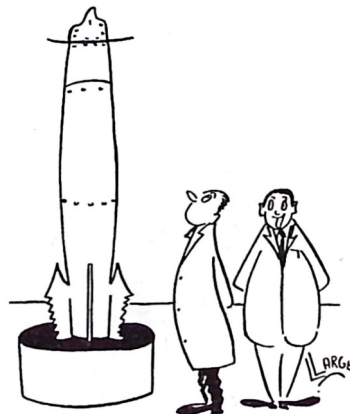
Skotterne vil efter jubilæumslejren besøge århusianske spejdere i 3—4 dage.

Nordvestfyns division

har planer om at afholde jamboret ved Assens i 1960. Der påregnes en deltagelse af ca. 350 spejdere, dels fra divisionen, dels gæster fra udlandet.

1. Augustenborg trop

håber næste år at kunne påbegyn- de byggeriet af eget tropshus. Der er foreløbig nedsat et byggeudvalg, som har fået til opgave at arbejde hurtigt med planerne for det nye tropshus. Der er allerede givet tilsagn om en del gratis materialer til huset, og det er jo ikke nogen dårlig begyndelse.

Den er beregnet til en spejder!

HOBRO-spejderne har indviet

deres nye tropshus, som er beliggende i »Granerne«. Arbejdet med tropshuset blev påbegyndt i april 1958, hvor det først gik om at rydde 40 træer og grave grunden ud på det skrå terræn.

Da først fundamentet og gulvene var støbt, skred arbejdet ret hurtigt frem, og det må siges, at en byggetid på ni måneder er fint klaret, når huset er bygget af »amatører«. Disse er troppens ældste spejdere, der repræsenterer forskellige håndværk, murerfaget dog undtaget, så det var nødvendigt med en fagmand, da murene skulle rejses.

Det må fremhæves, at huset ikke bærer præg af spejderne selv har bygget det. Tværtimod vidner det om godt og solidt håndværksarbejde.

Lokalerne er indbydende med friske og lyse farver. De opvarmes ved bygas gennem radiatorer og strålevarme-systemer i lofterne.

Der er to patruljelokaler, et fører- og roverlokale, et lille tekøkken med skab til hver patrulje, toilet og et rummeligt og hyggeligt tropshus med åben pejs. I tropshuset er gulvarealet på 43 kvadratmeter og belagt med Vinyl-plader.

For otte år siden begyndte troppens råd at skaffe penge til byggeriet, og man kan kun glæde sig over et smukt og velindrettet hus, som har kostet troppen 16.000 kr., men som er vurderet til 40.000 kr. Når det har kunnet billiggøres så meget, er årsagerne flere. Først og fremmest egen arbejdskraft, men dernæst er det af stor betydning, at byens borgere og firmaer har vist stor velvilje. Troppens formand, slagtermester J. Bertelsen, udtaler således, at der ikke en eneste gang er sagt nej, når der er bedt om en håndsrækning, og det har givet sig praktisk udslag i meget billige materialer og gratis kørsel m. m.

Vi håber inden længe at kunne bringe billeder fra indvielsen, der fandt sted den 25. januar under overværelse af bl. a. DC Jens Hvas og borgmester Valdemar Andersen, der begge talte og udtrykte deres bedste ønsker for det nye tropshus.

DYD-DAVDE-TIL ÆRES-SIDEN

1. KL. SPEJDERE

3. Valby trop
PF Paul Jensen
4. Sundby trop
SM Jan Palle Kjeller
- Ivanhoe trop
SM Jørgen Jensen
6. Vesterbro trop
SM Mogens Tvede

2. Esbern Snares trop
PF Michael Stig Møller
PA Peter Skafte

1. Næstved trop
PF Jan Baden
SM Per Hansen

2. Odense trop
SM Gert Justesen
PA Finn Hove

- Christian II's trop
PF Erik Thomsen

1. Bøge trop
PA Ole L. Hansen

- Sct. Jørgens trop - Svendborg
PF Leif Hansen
PA Arne Egebo

- Kongsdal trop
PF Søren Ove Mikkelsen
PF Lars Hedegaard
PF Alex Støvring Nielsen

1. Hjørring trop
Flemming Brink

2. KL. SPEJDERE

3. Valby trop
PA Bendt Bilsgaard

6. Sanderbro
SM Ole Borger
PF Bent Bergquist

4. Sundby trop
SM Jan Palle Kjeller

3. By trop
SM Tom Duus Sørensen
PF Peter Duus Sørensen
PF Flemming Fredberg
PF Hugo Baktrup

- Ivanhoe trop
Jørgen Vikkelsoe
Jens Sandergaard

6. Vesterbro trop
PA Ole Højer Pedersen

2. Godthaab trop
PF Claus Draminsky

2. Ordrup trop
Peter Vandborg
Bent Schubert
Flemming Green Hansen
Casper Møllike
Viggo Leisner
Rolf Donalzyk
Gorm Fridal Petersen

1. Birkedal trop
Jens Carsten Nielsen
Uffe Skjæring

3. Hellig Anders trop
PF Peter Samuelsen

2. Esbern Snares trop
PF Bent Nielsen
PF Leif Ole Lund-Andersen
PA Hans Jørgen Mathiesen

1. Næstved trop
PA Ole Johansen
PA Christian Andersen
PF Gert Søgaard Jensen

2. Odense trop
SM Gert Justesen
PF Kasper Vedel
PA Peter Svejstrup
Torben Simonsen
Ole Jensen
Mogens Winter
PA Teis Jensen

5. Odense - Sct. Georgs trop
Steen Riber
Jørgen Herholdt Jensen

- Christian II's trop
PF Jørgen Mørup Jørgensen
PA Preben Friis Jensen
Ole Sørensen
PF Svend Hvas
SM Erland Andersen
PA Tom Jørgensen

1. Kerteminde trop
PF Per Christensen

1. Bøge trop
Jørgen Jørgensen
PF Niels Danielsen

- Sct. Jørgens trop - Svendborg
PF Leif Hansen

1. Rudkøbing trop
PA William Langhorn
Søren Mølle Nielsen

- Skansetropen
PF Peter Lund
PF Svend Schallhammer

1. Risskov trop
PA Jørn Zacho
PA Steen Seir
Aalborghus trop
Jørn Larsen

- Kongsdal trop
PA Søren Sejer Christensen

1. Hjørring trop
Preben Gerstman
Mogens Uhrskov

1. Aakirkeby trop
PF Johannes Møller

3. KL. SPEJDERE

3. Valby trop
PF René Larsen

3. By trop
SM Johnny Pålsson

- Ivanhoe trop
PF Jan Kroos
PA Søren Knudsen
SM Jørgen Jensen

6. Vesterbro trop
SM Mogens Tvede

2. Godthaab trop
PF Steen Leth

1. Birkedal trop
Ole Becher
Ulrik Brenøe
Lars Kelstrup

- Christian II's trop
PF Erik Thomsen

1. Kerteminde trop
SM Kuno Lyngse Hansen

1. Bøge trop
PA Ole L. Hansen

- Kongsdal trop
PF Søren Ove Mikkelsen
PF Lars Hedegaard
PF Alex Støvring Nielsen

1. Hjørring trop
Flemming Brink

4. KL. SPEJDERE

100 km

6. Vesterbro trop
SM Leif Mikkelsen
PA Finn Andersen
Niels Jørgen Mølling

1. Birkedal trop
Ulrik Brenøe

- Christian II's trop
PF Erik Thomsen
PA Preben Friis Jensen
Ole Sørensen

75 km

6. Vesterbro trop
PF Steen Køfoed Hansen
PF Ebbe Thomsen
Willy Hvidved
Ole Nielsen

1. Birkedal trop
Johnny Thomsen

60 km

1. Husum trop
Leif Knudsen
Allan F. Møller
Erik Jørgensen

2. Nyboder trop
PF Erik Petersen

- Store Bjørns trop, Hornbæk
PA Niels Nystrup Hansen
PA Niels Chr. Henningsen

3. Hellig Anders trop
PF Peter Samuelsen
Jens Beck Jakobsen
Hans Calloe

2. Odense trop
SM Gert Justesen
PF Kasper Vedel
PA Peter Svejstrup
Emil Nielsen
Henning Hansen
PF Carsten Johansen
Torben Christensen
Mogens Vinther

- Christian II's trop
PF Erik Thomsen
PA Preben Friis Jensen
Ole Sørensen
Leif Bøltcher Jensen
John Pedersen
Wesley Pedersen

1. Risskov trop
Hele Ugledetroljen
Hele Musvaagepatruljen
Hele Raagepatruljen

BLEV Din TROP NÆVNT DENNE GANG?

★ REDAKTØREN minder om, at redaktionen slutter den 20. i måneden, til det nummer der udkommer godt en måned senere, at navne til adressen venligst bedes skrevet med blokbogstaver, hvis skrivemaskine ikke benyttes, at postkontoret i Søborg stadig må omadressere megen post, hvorfor opmærksomheden henledes på redaktionens adresse, der findes på næste side.

Han sov godt

I en af depotets gode

SOVEPOSER

Lette krøluld-soveposer med cambric-betræk og stoppet med 1/4 uld
krøluld 68,00 73,00

Krøluld-soveposer med stout betræk 39,00 41,00

Halvduns-soveposer, garanteret dun-tæt 90,00 95,00

Helduns-soveposer 100,00 110,00

-- var spec. kvalitet 115,00 125,00

Terylene-soveposer

»Dynellac med ICI-terylene er efterhånden de soveposer, der sælges flest af. De vejer og fylder som heldun og de er siliconebehandlede, så de skyr vand og smuds 128,00 138,00

Posetæpper

kan leveres
i alle ovenstående kvaliteter

Konfirmationsgaver

Spejder-ransel

khaki med udvendig lomme 49,50

Rover-ransel

med 3 lommer 63,00

KIT-KAT-ransel

af Webbing, med meis - 3 års garanti (u. pakremme) 79,00

»Mallemuk«

er den store rygsæk med meis, den er smal forneden og bred foroven.

Junior og herrestørrelse 98,50

Samme med læderbund 122,00

Ekspeditions-Mallemuk

med 3 lommer og snelås 123,00

Samme med læderbund 146,00

Spejdertelegrammer

Sci. Georg og dragen 0,50
Hornblæser 0,50
Ovenstående i mappe med forgyldt spejderlilje 1,50

SILVA-kompas

Skolekompas
u. vædske 10,00
Type 3 m. vædske 17,75
Type 2 m. vædske 28,00
Type 1 m. vædske 33,75
Type 15 armékompas med spejl 53,50

Slireknive

Orig. model 13,85
Orig. m. sikring 14,85
Orig m. merlespiger 28,00
Ovenstående fås også med hjortetak
16,85 - 17,85 - 22,50

Spejdernes Quizbog

Meget morsom og belærende med mange spørgsmål og svar om spejdersport 5,85

Spejdernes Magasin

Red.: Kommuneleer J. B. Skotte Hansen
Ibsvej 21, Bagsværd . Telf. 98 48 27

Spejdersport

Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Søra

Korpskontor

Frydendalsvej 32, København V. Telf. VE 3666

Begge blades ekspedition: Korpskontoret
Kontortid: 8-16, Lørdag 8-12

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . København K . Telf. PA 4526

Odense:

Klostergade 19
Telefon 11 24 18

Århus:

Frederiksgade 69
Telefon 3 36 13

Aalborg:

Kong Hansgade 1
Telefon 2 83 70

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger